

David Baldacci

De geheugenman

A.W. Bruna Uitgevers

1

Amos Decker zou zich de gewelddadige dood van deze drie mensen voor altijd herinneren in de meest verlamdende kleur blauw. Die sneed op onverwachte momenten als een ontleedmes van gekleurd licht door hem heen. Hij zou er nooit van worden verlost.

De surveillance had lang geduurd en uiteindelijk niets opgeleverd. Toen hij naar huis reed, verheugde hij zich op een paar uur slaap voordat hij de straat weer zou opgaan. Hij stopte op de oprit van het eenvoudige, twee verdiepingen hoge huis. Het huis met de kunststof buitengevels was vijftientig jaar oud en Decker zou diezelfde tijd nodig hebben om het af te betalen. De oprit was glibberig door de regen en toen zijn laarzen, maat 48, contact maakten, gleden ze even weg voordat ze grip hadden. Hij drukte het portier van de auto zachtjes dicht, omdat hij ervan uitging dat ze op dit late uur allemaal sliepen. Hij sloop naar de hordeur van de keuken en ging naar binnen.

Het was logisch dat het stil was. Maar het was té stil geweest. Toen was hem dat niet opgevallen en later had hij zich afgevraagd waarom niet. Dat was een van de vele missers die hij die nacht had gemaakt. In de keuken bleef hij staan en vulde een glas met kraanwater. Hij dronk het water op, zette het glas in de gootsteen en veegde zijn kin af. Daarna liep hij door.

Hij gleed weer uit en nu viel hij. In de keuken lag glad visgraatparket en hij was wel vaker gevallen met zijn enorme lichaam. Maar deze keer was het totaal anders, door wat hij zou aanschouwen. Door het raam in de voorgevel viel genoeg maanlicht naar binnen om alles goed te kunnen zien.

Toen hij zijn hand omhoog hield, had die een andere kleur.

Rood. Bloed.

Dat kwam ergens vandaan. Hij stond op om te kijken waar vandaan.

De bron ontdekte hij in de kamer ernaast. Johnny Sacks, zijn zwager, een grote, stevig gebouwde kerel, net als hij. Johnny lag op de grond.

Decker boog zich over hem heen, knielde, met zijn gezicht een paar centimeter van dat van Johnny. Johnny's keel was doorgesneden, van zijn ene oor tot zijn andere. Het was niet nodig om zijn pols te voelen, die zou er niet zijn. Bijna al zijn bloed lag op de grond.

Op dat moment had Decker zijn telefoon moeten pakken en 911 moeten bellen. Hij wist immers wat er moest gebeuren. Hij wist dat hij niet moest rondlopen op een plaats delict, want dát was zijn huis geworden door de man die op een gewelddadige manier was gedood. Nu was het een museum en daar raak je niets aan – dat schreeuwde de professional in hem.

Dit was echter slechts één dode. Deckers blik vloog naar de trap en opeens raakte hij in paniek, kon hij niet meer nadenken; instinctief wist hij dat het leven hem zojuist alles wat hij ooit zou hebben had ontnomen. Dus begon hij te rennen en duwden zijn laarzen de stollende plassen bloed opzij, als opkomend tij.

Hij vernietigde cruciaal bewijs en maakte een zootje van wat onge-rept had moeten blijven, maar dat kon hem op dat moment geen zak schelen.

Hij zag Johnny's bloedspoor naar boven en sprong met drie treden tegelijk de trap op. Hij haalde hijgend adem en zijn hart klopte zo snel en voelde zo opgezwollen dat het een wonder was dat het in zijn borstkas paste. Zijn brein leek verdoofd, maar zijn ledematen bewogen zich op de een of andere manier vanzelf.

Op de overloop liep hij wankelend naar de eerste kamer aan de rechterkant, terwijl hij eerst tegen de ene en daarna tegen de andere muur botste. Hij had zijn pistool niet getrokken. Hij stond er niet eens bij stil dat de moordenaar er nog steeds kon zijn, misschien wachtte tot hij thuiskwam.

Decker ramde de deur open met zijn schouder en keek met een wilde blik naar binnen.

Niets.

Nee, dat was niet waar.

Decker stond roerloos in de deuropening en zag dat het lampje op het nachtkastje schemerig de blote voet verlichtte die aan de andere kant van het bed boven de matras uitstak.

Die voet kende hij. Die had hij vastgehouden, gemasseerd en in de loop van vele jaren af en toe gekust. Het was een lange, smalle voet, maar om de een of andere reden nog altijd verrukkelijk. De teen naast

de grote teen was iets langer dan gebruikelijk. De aderen op de zijkant, het eelt eronder, de roodgelakte nagels; alles was zoals het moest zijn, behalve dat hij op dit tijdstip niet boven de matras zou moeten uitsteken. Dat betekende dat de rest van haar op de grond lag en daar was geen enkele reden voor, tenzij...

Hij liep om het bed heen en keek naar beneden.

Cassandra Decker, Cassie voor iedereen, ook en vooral voor hem, lag op de grond en keek omhoog. Nou ja, ze keek niet meer. Struikelend liep hij naar haar toe, bleef naast haar staan en knielde langzaam. De knieën van zijn blauwe jeans rustten in de plas bloed naast haar.

Haar bloed.

Haar hals was schoon. Daar was geen wond, daar kwam het bloed niet vandaan. Het kwam uit haar voorhoofd.

Eén enkel schot. Decker wist dat hij het niet moest doen, maar hij schoof zijn arm onder haar nek, tilde haar hoofd van de vloer en drukte het tegen zijn op en neer gaande borstkas. Haar lange donkere haar viel over zijn arm, als het dikke schuim van een zware brandingsgolf. Het puntje op haar voorhoofd was zwart en verschroeid door de hitte van de kogel.

Een contactwond door de aanraking van een loop, één seconde slechts voordat de kogel een einde aan haar leven maakte. Had ze liggen slapen? Was ze wakker geworden? Was ze doodsbang geweest toen ze zag dat haar moordenaar boven haar uittorende? Dat alles vroeg hij zich af toen hij zijn vrouw de allerlaatste keer vasthield.

Decker legde haar terug waar hij haar had gevonden. Hij keek naar haar gezicht dat wit en levenloos was en het zwarte puntje midden op haar voorhoofd zou zijn laatste herinnering aan haar zijn, een grammaticale punt aan het echte einde.

Het einde van alles.

Hij stond op en strompelde op gevoelloze benen de kamer uit.

Hij liep naar de enige andere slaapkamer die uitkwam op de overloop. Rustig deed hij deze deur open. Nu had hij geen haast, want hij wist wat hij zou vinden. Hij wist alleen niet welke methode de moordenaar had gebruikt.

De eerste, een mes. De tweede, een pistool.

Ze was niet in de slaapkamer, dus moest ze in de badkamer zijn.

Hier brandde de plafondlamp, fel. De moordenaar had dus geweld dat hij de laatste duidelijk zag.

Daar zat ze, op het toilet. Met de ceintuur van haar ochtendjas vastgebonden aan de spoelbak, anders zou ze voorover zijn gevallen.

Hij liep naar haar toe. De vloer was niet glibberig. Er was geen bloed. Zijn kleine meid had geen zichtbare wonden. Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij de wurgsporen in haar hals, lelijk en opgezwollen, alsof iemand haar daar had gebrand. Misschien met de ceintuur, misschien met de handen van de man. Decker wist het niet en vond het niet belangrijk. Dood door wurging was niet pijnloos, maar verschrikkelijk, en angstaanjagend. Ze zou naar hem hebben opgekeken terwijl hij langzaam het leven uit haar perste.

Over drie dagen zou Molly tien zijn geworden. Er was een feestje gepland, er waren gasten uitgenodigd, er waren cadeautjes gekocht en er was een taart met chocoladevulling besteld. Hij had vrij gekregen om Cassie te helpen, die fulltime werkte en hier verder ook zo ongeveer alles deed; hij had geen baan van negen tot vijf, bij lange na niet. Daar hadden ze grapjes over gemaakt. Wat wist hij van het echte leven? Boodschappen doen? De rekeningen betalen? Met Molly naar de dokter gaan?

Niets, zo bleek. Helemaal niets. Hij had geen idee.

Decker ging voor zijn dode kind op de grond zitten, kruiste zijn lange benen zoals zijn dochtertje altijd deed, zodat de onderkant van elke voet tegen de binnenkant van het andere bovenbeen rustte. Hij was heel lenig voor zo'n grote man. De lotushouding, dacht hij. Of zoiets. Hij wist niet eens waaróm hij dat dacht. Hij realiseerde zich dat hij waarschijnlijk in shock was.

Haar ogen waren groot en open; ze keken naar hem, maar zagen hem niet. Net zoals haar mama, ook zij zou hem nooit meer zien.

Decker zat daar maar, hij wiegde van voor naar achter. Hij keek wel naar haar, maar hij zag haar niet echt. En het was duidelijk dat zijn kleine meid haar papa ook niet zag.

Dit is het dan. Er is niets meer. Ik blijf niet alleen. Dat kan ik niet.

Hij haalde de compacte 9 mm uit de riemholster en controleerde of er een kogel in de kamer zat. Hij nam hem in zijn beide handen. Fraai stukje werk. Het pistool was accuraat en had genoeg stopkracht. Hij had er nog nooit iemand mee doodgeschoten, hoewel hij dat wel had gewild.

Hij keek naar de loop met het ijzeren vizier. Hoeveel kogels had hij hiermee afgeschoten op de schietbaan van de politie? Duizend?

Tienduizend? Nou, vannacht kon hij niet missen.

Hij opende zijn mond en stak de loop erin, richtte hem omhoog, zodat de kogel zijn hersens zou raken en er snel een einde aan zou maken. Zijn vinger rustte op de trekkerbeugel. Hij keek omhoog naar Molly. Opeens schaamde hij zich. Hij trok het pistool uit zijn mond en drukte hem tegen zijn rechterslaap. Toen sloot hij zijn ogen, zodat hij haar niet kon zien. Weer gleed zijn wijsvinger naar de trekkerbeugel. Zodra zijn vinger hier voorbij was, naar de trekker, daarna de trage, stevige ruk tot hij niet meer terug kon. Hij zou niets voelen. Zijn hersens zouden al dood zijn voordat ze de rest van zijn lichaam konden vertellen dat hij zichzelf had doodgeschoten.

Hij hoefde alleen de trekker maar over te halen. *Gewoon overhalen, Amos. Je hebt niets te verliezen, want je hebt niets meer. Ze zijn dood. Ze zijn... dood.*

Hij hield het pistool daar en vroeg zich af wat hij tegen zijn familie zou zeggen als ze weer herenigd waren.

Het spijt me?

Vergeef me?

Ik wilde dat ik hier was geweest om jullie te beschermen tegen degene die dit heeft gedaan? Ik had hier moeten zijn om jullie te beschermen?

Hij hield het pistool steviger vast, drukte het metaal zo hard tegen zijn slaap dat de loop in zijn huid sneed. Er verscheen een druppel bloed die werd opgezogen door zijn grijzende haar dat, dat wist hij bijna zeker, de afgelopen minuten zelfs nog grijzer was geworden.

Het was niet zo dat hij de moed verzamelde om het te doen.

Hij was wanhopig op zoek naar het juiste evenwicht. Maar kon er ooit sprake zijn van evenwicht als je zelfmoord pleegde?

Nog steeds met het pistool tegen zijn slaap gedrukt, haalde Decker zijn telefoon uit zijn zak, belde 911, gaf zijn naam en badgenummer door en beschreef in twee bondige zinnen de moord op drie mensen. Hij liet de telefoon op de grond vallen.

Beneden was Johnny.

Verderop was Cassie.

Hier, op het toilet, was Molly.

En opeens, zonder enige waarschuwing, zag hij dit alles in de meest angstaanjagende kleur blauw. De lichamen, het huis, de hele nacht. Het was een blauwe zeepbel, overal. Decker keek naar het plafond, hij schreeuwde een vloek en die vulde hij met alle woede en al zijn ge-

voelens van verlies van dit moment. Die verdomde kleuren drongen zelfs hierin door. Waarom kon hij niet normaal zijn, alleen deze keer maar, nu hij zich zo ellendig voelde? Hij sloeg zijn blik neer en zat op de grond met zijn pistool tegen zijn hoofd en absoluut niets meer in de rest van hem. Hij was er klaar voor om te sterven, om zich bij hen te voegen.

Maar om de een of andere reden, een reden die zelfs hij niet kende, haalde Amos Decker de trekker niet over.

En dus zat hij nog precies zo toen de agenten een paar minuten later binnenkwamen.

2

Een parkbankje, roodgeverfd.

De onaangename scherpe kou van de herfst die overgaat in de winter. Amos Decker zat op het bankje, te wachten.

Een spreekw vloog voor hem langs, ontweek maar net een passerende auto voordat hij op een windvlaag omhoog schoot en verdween. Decker signaleerde het merk, het model, het kenteken en de fysieke kenmerken van iedereen in de auto voordat die verdween. Man en vrouw voorin, een kind achterin op een stoelverhoger. Naast hem een ander kind, ouder. Jaar of tien. Op de achterbumper een sticker met de tekst: MIJN KIND IS EEN VAN DE BESTE LEERLINGEN VAN DE THORNCREST-BASISSCHOOL.

Gefeliciteerd, je hebt zojuist een psychopaat verteld waar hij je superslimme kind kan vinden.

Daarna een bus die vlakbij stopte. Hij keek ernaar, maakte dezelfde observaties. Veertien passagiers, de meesten keken somber en vermoeid, ook al was het nog maar middag. Een was energiek, een kind. Het sprong op en neer naast zijn vermoeide moeder, die iets voorover zat met een heel dikke tas op haar schoot. De chauffeur was een groentje, haar gezicht strak van de zenuwen. Zelfs met de stuurbekekrachtiger had ze moeite met sturen en ze nam de volgende bocht zo langzaam dat het leek alsof de motor van de bus ermee was opgehouden.

Er vloog een vliegtuig over, zo laag dat hij kon zien dat het een 737 van United was, een later model, aan de vleugels te zien. Het zilverkleurige nummer 737 viel hem op. Hij vond het getal 737 een mooie samenstelling: gestroomlijnd, zilverkleurig, snel, net een kogel; dat gold trouwens voor alles wat met een zeven begon. Hij vond het leuk dat Boeing al zijn vliegtuigen een nummer gaf dat met zeven begon.

Twee jonge mannen liepen voorbij. Hij bekeek hen, onthield hen. De een was ouder, groter, de alfa; de andere was de ondergeschikte gaber, alleen maar om mee te lachen en mee te sollen. Daarna zag hij de

vier kinderen die in het park aan de overkant van de straat speelden. Leeftijd, rang, volgnummer, pikorde en hiërarchie, al voor hun zesde verjaardag bepaald, zoals bij een meute wolven. Afgehandeld.

Vervolgens een vrouw met een hond. Een Duitse herder, niet eens zo oud, maar met slechte heupen. Waarschijnlijk heupdysplasie, veel voorkomend bij dat ras. Opgeslagen. Een man die in zijn smartphone liep te kletsen. Een pak van Zegna, de G van Gucci op de glanzende schoenen, een gouden ring met een steen zo groot als een kwartje aan zijn linkerhand, net een Super Bowl-ring, en een Zenith-horloge van vierduizend dollar aan zijn rechterpols. De man was te klein en had de verkeerde lichaamsbouw voor een professionele sportman en hij was veel te chic gekleed voor een typische drugsdealer. Misschien een hedgefondsmanager, een malafide advocaat of een vastgoedontwikkelaar. Herinnering opgeslagen.

Aan de overkant van de straat werd een oude vrouw in een rolstoel uit een ambulance gerold. De linkerkant van haar lichaam was nutteloos, ook de linkerkant van haar gezicht was verlamd. Beroerte. Gedocumenteerd. Haar verzorger had een milde vorm van scoliose en een klompvoet. Ingeprent.

Amos Decker zag dit allemaal en meer, terwijl zijn brein alles sorteerte wat zich voor hem afspeelde. Hier en daar deducerend, soms speculerend of gissend. Het had niets te betekenen, hij deed dit alleen als tijdverdrijf tijdens het wachten. Net zoals tellen in kleuren, ook dat deed hij als tijdverdrijf.

Het huis was hij kwijtgeraakt, door een executieverkoop. Ze hadden de hypotheek met zijn en Cassies salaris maar net kunnen betalen en dat was met alleen zijn salaris onmogelijk. Hij had geprobeerd het huis te verkopen, maar wie wilde er nou wonen in een huis dat onder het bloed zat?

Een paar maanden had hij in een appartement gewoond. Daarna in een motelkamer. En toen zijn werksituatie veranderde, was hij verkast naar de bank van een vriend. Toen de vriend minder vriendelijk was geworden, had hij voor een daklozencentrum gekozen. Toen dat centrum geen subsidie meer kreeg en gesloten moest worden, nam hij met nog minder genoeg en sliep hij in een slaapzak in het park. Toen de slaapzak versleten was en de politie de daklozen in het park wegjoeg, werd het een kartonnen doos op een parkeerplaats.

Dieper kon hij niet zinken. Opgezwollen, smerig, met een wilde bos

haar en een warrige baard, zag hij eruit alsof hij ergens in een grot hoorde te wonen en probeerde samen te spannen met buitenaardse wezens. Dat was ook bijna zo, tot hij op een ochtend op de parkeerplaats van een supermarkt wakker werd en aan de binnenkant van zijn kartonnen doos het logo zag van Georgia-Pacific. Toen had hij zich opeens gerealiseerd dat Cassie en Molly zich diep zouden schamen voor de man die hij was geworden.

Dus had hij zichzelf gewassen, een paar baantjes gehad en een paar dollars gespaard. Daarna was hij verhuisd naar een kamer in de Residence Inn en had hij zich gevestigd als privédetective. Hij nam elke zaak aan die hem werd aangeboden; overwegend goedkope klusjes die slecht werden betaald, maar het was iets. En meer dan iets had hij niet nodig.

Eigenlijk was het een zinloos bestaan, net zoals hij zinloos was. Zijn baard was nog steeds warrig, zijn haar nog steeds vrij wild en hij nog steeds veel te dik, maar zijn kleren waren redelijk schoon en hij douchte zich, soms zelfs vaker dan twee keer per week. En hij woonde niet langer in een doos. Volgens hem moest je vooruitgang altijd afmeten in centimeters, vooral als je niet met meters of zelfs maar decimeters succes kon pronken.

Hij sloot zijn ogen om zijn recente straatobservaties weg te drukken, maar ze waren er allemaal nog, als een bioscoopscherm aan de binnenkant van zijn oogleden. Ze zouden er altijd blijven. Vaak wilde hij vergeten wat hij net had gezien, maar alles in zijn hoofd werd vastgelegd met een stift met permanente inkt. Hij riep het op als hij het nodig had of het kwam uit zichzelf tevoorschijn – het eerste was nuttig, het laatste uiterst frustrerend.

Die nacht hadden de agenten hem overgehaald geen kogel in zijn mond te schieten. Hij had er vaak aan gedacht zelfmoord te plegen. Zo vaak zelfs dat hij, toen hij nog bij de politie werkte, daarvoor in therapie was gegaan. Hij had zelfs voor een groep gelijkgestemden gestaan: *Ik ben Amos Decker. Ik wil zelfmoord plegen. Punt. Einde verhaal.*

Hij opende zijn ogen.

Vijftien maanden, eenentwintig dagen, twaalf uren en veertien minuten. Door wat hij was, liep de klok in het voorste deel van zijn brein. Zoveel tijd was er verstreken sinds hij de drie doden in zijn huis had gevonden, sinds zijn familie was vermoord. En over zestig seconden zou het vijftien minuten zijn plus dat jaar, die maanden en die dagen. En zo zou het doorgaan.

Hij bekeek zichzelf. Hij was fit gebleven in de vier jaar waarin hij *college football* had gespeeld en in de korte tijd als professional, maar ook als agent en later als rechercheur. Maar daar had hij zich niet meer mee beziggehouden sinds hij de lijken officieel had geïdentificeerd als zijn vrouw, zijn zwager en zijn dochter. Hij was tweeëntwintig kilo te zwaar, misschien meer, misschien veel meer. Hij was een 1 meter 95 lange vetzak met dikke knieën. Zijn maag was week en dik, zijn armen en borst waren slap en zijn benen twee vleeshompen. Hij kon zelfs zijn extreem lange voeten niet meer zien.

Ook zijn haar was lang, doorspekt met grijs, niet erg schoon en het leek uitermate geschikt om een brein mee te bedekken dat hem, doordat het niets vergat, steeds teleurstelde. Zijn baard was afschrikwekkend, zowel door de omvang als door het chaotische uiterlijk: plukken en krullen en losse slierten die alle kanten uitstaken, als druivenranken op zoek naar houvast. Maar het was wel goed voor zijn werk, hij moest immers uitschot opsporen en uitschot zag er meestal niet gewoon uit. Nee, zeker niet.

Decker raakte de versleten plek op zijn spijkerbroek aan en keek naar de knieën waar de bloedvlekken nog altijd te zien waren.

Haar bloed. Cassies bloed. Ziekelijk dat het er nog steeds in zat.

Verbrand die broek, Amos. De meeste normale mensen zouden dat hebben gedaan.

Maar ik ben niet normaal. Ik ben niet meer normaal geweest sinds ik dat veld opstapte en die klap kreeg.

Die klap was het enige wat hij nooit had onthouden. Ironisch, omdat het de katalysator was geweest voor het feit dat hij nooit meer iets vergat. Maar in die tijd hadden de sportzenders de beelden steeds herhaald en zelfs het landelijke nieuws had het nodig gevonden om het hele land te laten zien hoe gewelddadig hij was aangepakt. Iemand had hem verteld dat het fragment een paar jaar geleden zelfs op YouTube was gezet en meer dan acht miljoen keer was bekeken. Toch had hij het nooit gezien. Dat was ook niet nodig, want hij was erbij geweest. Hij had het gevóéld en dat was voldoende.

En het enige wat hij had gedaan om die aandacht te verdienen, was doodgaan op een voetballveld – niet één keer, maar twee keer.

Stiekem, beschaamd, keek hij naar zijn spijkerbroek. Zijn maag hing over de broekband, omdat hij toen veel slanker was geweest. Hij had de broek gewassen, maar de bloedvlekken waren gebleven. Waarom

zouden ze ook anders zijn dan zijn geheugen? De broek had een bewijsstuk kunnen zijn, moeten zijn. De politie had hem mogen hebben, maar de agenten hadden hem niet meegenomen en hij had het niet aangeboden. Decker had de broek gehouden en droeg hem nog altijd. Een stomme manier om het zich te herinneren, stompzinnig eigenlijk. Het was een gruwelijk macabere manier om Cassie bij zich te houden. Datzelfde gold voor het feit dat hij haar as altijd bij zich had, in een Scooby-Doo-lunchdoosje. Maar nogmaals, hij was niet echt in orde. Ook al had hij een plek om te wonen en een baan, en ook al functioneerde hij, grotendeels dan. Hij was echt niet in orde. Hij zou nooit in orde zijn, op welke manier ook.

Feitelijk was hij een verdachte geweest, dat is een echtgenoot altijd. Maar dat had niet lang geduurd, want het tijdstip waarop de dood was ingetreden pleitte hem vrij. Hij had een alibi. Zelf vond hij een alibi niet belangrijk, want hij wist dat hij hen geen haar op hun hoofd gekrenkt had en het maakte hem geen zak uit als niemand dat geloofde.

Het echte probleem was dat niemand ooit voor die moorden was gearresteerd. Er waren zelfs geen verdachten geweest, geen aanwijzingen om na te trekken. Niets.

Ze hadden in een rustige arbeiderswijk gewoond, met aardige mensen. Ze boden altijd aan elkaar te helpen, omdat niemand veel bezat en iedereen af en toe hulp nodig had – om een auto of een cv-ketel te repareren, om een spijker in een plank te slaan, om een maaltijd klaar te maken omdat een moeder ziek was of om kinderen op de bus te zetten – altijd gebaseerd op vertrouwen en noodzaak.

Natuurlijk woonden er ook een paar lastpakken, maar hij had niemand gezien die moordlustig leek. Overwegend motorrijders en potrokers. Hij had onderzoek gedaan. Hij had niets anders gedaan behalve de zaak onderzoeken, ook al was hem officieel verteld dat hij zich er niet mee mocht bemoeien. Maar hij had geen aanwijzingen gevonden, zelfs niet toen hij alles obsessief had nagetrokken.

Voor een misdaad als deze waren er mogelijkheden en hindernissen geweest. Deuren waren niet afgesloten, mensen kwamen en gingen. Iemand kon dus zomaar naar binnen lopen. Maar de huizen stonden dicht op elkaar, dus had iemand iets moeten horen. Toch had niemand die nacht iets gehoord in Boston Avenue 4305. Hoe was het mogelijk dat drie mensen zo geluidloos waren gestorven? Veroorzaakte een gewelddadige dood dan geen woedende uitbarsting? Of geschreeuw? Of

een worsteling? Wat dan ook? Nee, kennelijk niet. Het schot? Als een fluistering. Want anders was de hele buurt die nacht doof geworden, en blind, en stom.

Maanden later was er nog steeds niets, lang nadat het spoor koud, de kans de zaak op te lossen en de moordenaar te vinden bijna nihil was geworden. Toen had hij ontslag genomen bij de politie, omdat hij niet langer in staat was andere zaken te onderzoeken en zich bezig te houden met alle gebeurtenissen op het bureau. De hoogste leiding zei dat ze het erg vonden dat hij vertrok, maar niemand vroeg of hij wilde blijven. Dat kwam eerlijk gezegd doordat hij ontwrichtend werkte en niet meer te handhaven was. Omdat hij niets meer belangrijk vond.

Nou ja, behalve één ding dan.

Hij was steeds naar hun graven gegaan. Ze waren begraven op plaatsen die hij gehaast had gekocht, want wie kocht er nu een graf voor een man en een vrouw van begin veertig en een kind van tien? Maar op een bepaald moment was hij er niet meer naartoe gegaan, omdat hij er niet meer tegen kon hen in de modder te zien liggen. Hij had hen niet gewroken. Hij had niets gedaan, alleen hun lichamen geïdentificeerd. Een meelijwekkende straf voor het feit dat hij zijn familie had laten doodgaan. God zou niet erg onder de indruk zijn.

Hun dood móést iets te maken hebben met zijn werk. In de loop der jaren had hij heel veel mensen in de gevangenis gestopt. Sommigen waren nu vrij. Anderen hadden vrienden. Kort voor de moorden op Boston Avenue 4305 had hij meegeholpen een lokale methadongroep op te rollen die probeerde iedereen in de stad verslaafd te maken en dus goede klanten te kweken – jong, oud en elke leeftijdsgroep daar tussenin. Deze kerels waren slecht, kwaadaardig, ze konden je doden alleen al door naar je te kijken. Misschien hadden ze ontdekt waar hij woonde. Makkelijk zat. Hij werkte niet undercover. En misschien hadden ze wraak genomen op zijn vrouw en kind en op haar broer die niet in de stad woonde en het verkeerde moment had uitgekozen om hen te bezoeken. Maar er was geen spatje bewijs tegen deze groep. En zonder bewijzen geen arrestaties, geen rechtszaak, geen vonnis, geen executie.

Zijn schuld. Misschien had hij ze rechtstreeks naar zijn gezin geleid, en nu had hij geen gezin meer.

De gemeenschap had geld voor hem ingezameld en een paar duizend dollar opgehaald. Dat stond allemaal op de bank, alles. Als hij dit geld gebruikte, was het alsof hij degenen die hij was kwijtgeraakt verraadde

en dus stond het geld nog op de bank, hoewel hij het goed had kunnen gebruiken. Hij kon zich redden, maar net. Meer dan 'maar net' was niet nodig. Want 'maar net' was alles wat hij nu was.

Decker leunde tegen de rugleuning van de bank en trok zijn jas dicht om zich heen. Hij was hier niet toevallig. Hij was aan het werk.

Hij keek naar links en zag dat hij weer aan het werk moest. Dus stond hij op en liep achter de twee mensen aan op wie hij had gewacht.

3

De bar leek precies op elke andere bar waar Decker ooit was geweest. Waar het donker, koel, muf en rokerig was, het licht vreemd en iedereen leek op iemand die je kende of wilde kennen of, en dat was waarschijnlijker, wilde vergeten. Waar iedereen je vriend was tot hij je vijand werd en jou een klap op je kop gaf met een biljartkeu. Waar het rustig was tot het dat niet meer was. Waar je alles kon drinken wat je maar kon drinken. Waar duizend Billy Joel-imitators je tot in de kleine uurtjes een serenade brachten.

Behalve dat ik duizend drankjes kan drinken en verdomme nooit iets kan vergeten. Ik zou gewoon elk detail van die duizend drankjes onthouden, tot en met de vorm van de ijsblokjes.

Decker ging op een kruk aan de bar zitten en kon zichzelf zien in de grote spiegel achter de rijen Beam en Beef, Glen en Sapphire. Hij bestelde een drankje van een dollar, klemde het glas tussen zijn mollige handen en keek in de spiegel.

Achterste hoek en dan rechts. Daar waren ze gaan zitten, het stel dat hij hiernaartoe was gevolgd. De man was eind veertig, het meisje half zo oud. De man droeg zijn beste kleren: een driedelig krijtstreppak, een gele stropdas met blauwe vlekjes in de vorm van wat eruitzag als spermacellen op weg een eikel te bevruchten, en een bijpassend fatterig zakdoekje. Zijn achterover gekamde haar liet een gerimpeld, volwassen voorhoofd vrij – aantrekkelijk bij een man, maar minder bij een vrouw, maar ja, wat dat betreft was het nooit eerlijk verdeeld. Indrukwekkende diamanten ringen aan zijn gemanicuurde vingers. Waarschijnlijk gestolen, of nep, net als hij. Zijn teennagels waren waarschijnlijk ook kortgeknipt. Zijn schoenen waren gepoetst, maar hij was de achterkant vergeten. Die waren versleten, wat waarschijnlijk beter bij de man paste, want hij was ook versleten. En hij wilde alleen maar imponeren om erin te komen, niet om eruit te gaan. Nadat hij eruit was, zou je die klojo nooit meer terugzien.

Zij had de ogen van een hinde en hersens van deeg. Knap op een lege, dertien in een dozijn-achtige manier. Alsof je zonder de juiste bril naar een 3D-film keek; het was het nét niet. Ze was zo blindelings trouw en zich zo nergens van bewust dat je het liefst weg wilde lopen en haar aan haar lot wilde overlaten. Maar Decker werd juist betaald om dat niet te doen, om het tegengestelde te doen. Ze droeg een rok, een jasje en een bloes die bij elkaar waarschijnlijk meer hadden gekost dan Deckers auto. Of de auto die hij vroeger had gehad – want die had de bank ook gekregen, zoals meestal het geval was bij banken.

Ze kwam uit een familie met oud geld. Ze was zo gewend aan dat bevoorrechte leventje dat ze niet kon begrijpen waarom iemand bereid was keihard te werken om dingen van haar af te pakken die zij heel normaal vond. Daardoor was ze elke minuut van elke dag een potentieel slachtoffer.

Op dit moment was dat de situatie: de oplichter en de domkop. Decker zag hem als een zes, volgens hem een oneerlijk cijfer, en zij was een vier, onbenullig en oninteressant.

Hun handen raakten elkaar, daarna hun lippen. Ze namen een slokje van elkaars drankje – hij een whisky met citroen en suiker, zij een roze martini.

Ja ja!

Decker nam slokjes van zijn bier en wachtte af. Hij keek naar hen zonder dat het opviel. Hij zag hen niet alleen als een cijfer, maar ook in een kleur: zij was afgetekend in oranje, hij in paars – de kleur die hij associeerde met nul, een onaangenaam cijfer. Voor hem vertegenwoordigde de man dus twee cijfers: de zes en de nul. Dat leek ingewikkeld, dat wist hij, maar hij had er geen enkel probleem mee, omdat dit in zijn hoofd even duidelijk was als een spiegelbeeld.

Het was niet zo dat hij hen in die kleuren zag, want het ging om de perceptie van die kleuren. Dat was de beste en enige manier waarop hij die sensatie kon uitleggen. Hier waren geen cursussen voor, en hij was er relatief laat mee begonnen. Hij deed gewoon zijn uiterste best. Hij had immers gedacht dat hij als peuter de wereld van kleurkrijtjes achter zich had gelaten.

Ze gingen door met hun verliefde gedoe, elkaars hand vasthouden, voetje wrijven, zoenen. Zij wilde duidelijk meer, maar hij was niet bereid het te geven, omdat hij zijn slachtoffer wilde plagen. Als hij zich haastte, kon dat alleen maar verkeerd uitpakken. En deze man was

goed. Niet de beste die Decker ooit had gezien, maar acceptabel. Hij verdiende hier waarschijnlijk goed mee. Voor een paarse nul.

Decker wist dat de man wachtte voordat hij iets vroeg. Een lening voor een zakelijk project dat niet kon misgaan, of een ramp in zijn uitgebreide familie die financieel moest worden opgelost. Hij wilde het natuurlijk niet, hij baalde ervan, maar dit was zijn laatste uitweg, zij zijn laatste kans. En natuurlijk verwachtte hij niet dat ze het zou begrijpen, of ja zou zeggen. Als hij het gesprek zo inkleedde, wat kon ze dan anders zeggen dan: 'Ja hoor, lieve schat. Neem maar twee keer zoveel. Of drie keer. Papa mist het vast niet. Het is immers maar geld. Zijn geld.'

Een uur en nog eens twee roze martini's later vertrok ze en liet hem daar achter. Haar afscheidskus was teder en ontroerend. De man reageerde precies op de juiste manier, tot ze zich had omgedraaid. Toen veranderde zijn gezichtsuitdrukking: van teder en liefdevol in triomf en zelfs iets van wreedheid. Tenminste, dat vond Decker.

Decker hield niet van contact met andere mensen. Hij gaf de voorkeur aan zijn eigen gezelschap. Hij had de pest aan nietszeggende gesprekjes, omdat hij daar niet langer het nut van inzag. Maar dit hoorde bij zijn werk, zo verdiende hij de kost en dus vermande hij zich, in elk geval voorlopig.

Omdat het tijd was om in actie te komen.

Decker liep met zijn biertje naar het tafeltje. Hij was net op tijd om een enorme hand op de schouder van de man te leggen en hem terug te duwen in de stoel waaruit hij net wilde opstaan.

Decker ging tegenover hem zitten, keek naar de onaangeroerde whisky met citroen en suiker – roofdieren dronken niet als ze aan het werk waren – en hief toostend zijn eigen glas.

'Goed gedaan! Ik vind het geweldig om een echte professional aan het werk te zien.'

Eerst zei de man niets. Hij keek naar Decker, maakte een inschatting van zijn onverzorgde uiterlijk en was duidelijk niet onder de indruk.

'Ken ik je soms?' vroeg hij ten slotte, geïrriteerd. 'Want dat lijkt me onwaarschijnlijk.'

Decker zuchtte. Hij had iets originelers verwacht, maar dat zat er kennelijk niet in. 'Nee, en je hoeft me ook niet te kennen. Het enige wat je moet doen, is hiernaar kijken.' Hij haalde de envelop uit zijn jaszak en schoof hem naar de man toe.